

Clypeus Theologiæ Thomisticæ

In Tres Partes Divisus, Et Quinque Voluminibus Comprehensus

Tractatus de Prædestinatione, de Trinitate, de Angelis, & de homine

Gonet, Jean-Baptiste

Coloniæ Agrippinæ, 1671

Art. II. An homines in statu naturæ reparatæ per Christum, intensiorem gratiam, & plura ac majora merita habeant, quàm habuissent in statu innocentiaë, si perseverasset?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77146](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77146)

ARTICULUS II.

An homines in statu natura reparata per Christum, intensiorem gratiam, & plura ac majora merita habeant, quam habuissent in statu innocentia, si perseverasset?

Primam affirmantem tenent D. Bonaventura in 2. dist. 29. art. 3. quæst. 6. Gabriel ibidem art. 2. & Pererius lib. 5. in Genesim disp. de gratia statûs innocentia, quæst. 5. propositione 3. ubi sic ait: Probabili conjectura arbitror, plus gratiæ dari hominibus in statu legis Evangelicæ, propter Christi adventum ac meritum, quam in statu innocentia fuisset datum. Si enim dignitas statûs innocentia requirebat, ut multum gratiæ daretur hominibus in eo statu versantibus: multo sane magis id exigat dignitas statûs Evangelicæ, cujus auctor & conditor est Christus, cujus infinitas meriti jure suo exposcit, ut plus gratiæ propter ipsum detur homini, quam fuisset ei propter dignitatem statûs innocentia tribuendum. Unde Christus dicebat Joan. 10. Ego veni ut vitam habeant & abundantius habeant. Et Apollolus ad Roman. 5. comparans peccatum Adæ cum gratia Christi, ait non sicut delictum Adæ, ita fuisse Christi donum, sed hoc fuisse illo abundantius & ubi abundavit, superabundasse gratiam. Unde Bernardus in sermone super hæc verba Apocal. Signum magnum apparuit in cælo, hæc scribit: Vehementer nobis vir unus & mulier una nocuerunt, sed gratia Deo, per unum nihilominus vitam, & mulierem unam, omnia restaurantur, nec sine magno favore gratiarum: neque enim sicut delictum, ita & donum, sed excedit damni estimationem beneficii magnitudo. Sic nimirum prudentissimus & clementissimus artifex quod quassatum fuerat non confregit, sed utrius omnino refecit, ut nobis novum formaret Adam ex veteri, & Evam transfunderet in Mariam.

Hæc opinio probabilitate non caret, eique attestare videtur Serra infra quæst. 95. art. 5. ubi exponens conclusionem illam D. Thomæ, quæ asserit quod opera primi hominis fuerunt efficaciora ad merendum, quam nostra, subdit: Hæc conclusio intelligenda est de operibus primi hominis, & nostris, consideratis ex vi conditionis utriusque statûs, natura scilicet lapsæ & integra absolute: non si consideremus in statu natura lapsæ copiosam Christi redemptionem: ejusque virtutem, quæ, ut capere nostram abundantiam gratiæ & meritorum in statu in membra, quodque ipse dixit Joan. 10. Ego veni ut vitam habeant & abundantius habeant, majora sunt merita hominum nunc, quam si Adam non peccasset. Pro resolutione hujus difficultatis.

Dico breviter, si status innocentia durasset, communis quidem ac vulgaris hominum multum, intensiorem gratiam, & plura ac majora merita habuisset, quam ordinariè in hominibus lapsis communi modo viventibus inveniuntur: magna tamen in statu natura lapsæ, & per Christum reparatæ, iustorum & sanctorum multitudo invenitur, quæ in intensione gratiæ, & in excellentia, multitudine, & varietate meritorum, superat iustos & sanctos qui fuissent in statu innocentia. Colligitur ex D. Thoma in 2. dist. 29. quæst. 1. art. 3. ubi sic ait: Considerando statum ad statum universalius homo ante peccatum ampliori gratia præditus fuisset, quam post: sed tamen non est inconveniens quod aliquis potest statum peccati, multo

A majorem gratiam habeat, quam aliqui habuissent etiam in primo statu, eo quod gratia non tantum datur secundum mensuram naturalis virtutis seu capacitatis, sed secundum conatum, quem contingit esse majorem in eo qui minoris virtutis est: sicut etiam dicitur de comparatione hominum novi & veteris testamenti.

Prima pars hujus conclusionis probatur: In statu natura lapsæ, & per gratiam Christi reparatæ, vulgaris & communis hominum multitudo, sequitur impetum natura corruptæ, pluraque committit peccata, quibus ponit obicem divinæ gratiæ, & merito vitæ æternæ; quia nimirum, licet natura humana per gratiam sanetur quantum ad mentem, remanet tamen in ea corruptio & infectio quantum ad carnem, per quam servit legi peccati, ut ait S. Thomas 1. 2. quæst. 109. art. 9. Econtra verò in statu innocentia, cum nulla esset concupiscentia, & corruptio carnis, ad peccandum inclinans, homines minores & rariores peccandi occasiones, & plures bene operandi habuissent, subindeque rarius peccassent, quam in statu natura corruptæ, & per consequens in illis copiosior gratia fuisset, nullo obstaculo in humana natura invento, ut ait S. Thomas infra quæst. 95. art. 4. unde cum quantitas meriti ex parte gratiæ attendatur, ut ibidem ait idem S. Doctor, si status innocentia durasset, communis ac vulgaris hominum multitudo, plura ac majora merita habuisset, quam ordinariè in hominibus lapsis communi modo viventibus inveniuntur.

Quod verò in statu natura lapsæ, & per Christum reparatæ, magna sit iustorum & sanctorum multitudo, qui in intensione gratiæ, & in excellentia, multitudine, ac varietate meritorum, superant iustos & sanctos qui fuissent in statu innocentia, si perseverasset, patet in Joanne Baptista, Apostolis, innumeris Martyribus, Confessoribus, Monachis, ac Virginibus, qui mirabile vitæ genus duxerunt, & opera virtutum stupenda fecerunt. Hic enim plane videtur esse quasi proprius & singularis effectus incarnationis & redemptionis Christi. Et per hoc facile explicantur testimonia Scripturæ & SS. Patrum, à Pererio adducta, facileque intelligitur quomodo Christus venit ut homines vitam abundantius habeant, & ubi abundavit delictum, superabundet & gratia, nobisque plus boni ex meritis Christi adveniat, quam perdideramus per peccatum Adami, & damni estimationem, beneficii magnitudo excedat. Quapropter Gregorius culpam Adæ felicem appellare non dubitavit, cum illius occasione tot & tanta in genus humanum redundaverint bona, præsertim verò insigne illud decus unionis hypostaticæ, quæ, ut ait Augustinus, ad eam naturam humanam egressa, ut quo ascenderet altius non habuerit.

ARTICULUS III.

In quo differat gratia statûs natura lapsæ, & per Christum reparatæ, à gratia statûs innocentia?

§. I.

Pramittuntur quæ ferè apud omnes sunt certa.

Certum est in pluribus differre gratiam statûs naturæ lapsæ reparatæ, quam medicinalem vocant,